Sulok ng Pag-asam; o, si Adam Slowman

E. S. Elliott

Salin sa Tagalog ng “Expectation Corner; or, Adam Slowman”

KEE Ministry Library · Faithful Men
kee-ministry-library.netlify.app/tagalog/

Sulok ng Pag-asam; o, si Adam Slowman: "Bukas ba ang Iyong Pinto?"

(Ps. 62:1, 5)

Bisperas noon ng Bagong Taon; at habang umaakyat mula sa malaking lungsod ang mababa at walang tigil na ugong ng buhay at gawain ng tao, napaisip ako tungkol sa mga tahanan, mayaman man o mahirap, tungkol sa mga puso nila, na sa panlabas ay magkakahiwalay pero tunay na nagkakaisa, kung saan ang mga mensahe ng pag-ibig ay sasalubungin ng tumutugong alingawngaw.

Pagkatapos ay napatingin ako sa Aklat na nasa harap ko; at ang mga salitang natamaan ng aking paningin ay tila tumunog na parang sumasagot na kampana, na doon ay nagkaanyo at nagkahugis: "Tunay na ang aking kaluluwa ay naghihintay sa Diyos: sa Kanya nagmumula ang aking kaligtasan!"

> "*Sapagka't sa atin ay isang bata ang ipinanganak! Sa atin ay isang lalake ang ibinigay!*"

"SA KANYA NAGMUMULA ANG AKING KALIGTASAN!" muling tumunog mula sa Aklat; "Siya lamang ang aking Malaking Bato at Kaligtasan!" "Ang lahat kong kaligtasan at ang lahat kong nais!" Sa katahimikan ng isang silid na nag-iisa, na halos walang panlabas na pagbabagong dala ang mga panahon, madalas na nagtatagal at umuulit ang mga kampana ng langit, gaya ng nangyayari lamang sa tahimik na kapaligirang hindi na naaabot ng maiingay na tinig ng lupa.

At habang lumalatag ang takipsilim, tila biglang may tumunog na iba pang mga salita sa malamig na hangin, mga salitang parang tunog ng trumpeta para sa darating na taon:

"*Ngayon, maghintay ka lamang sa Diyos!*
Ang aking inaasahan ay mula sa Kanya!"

At isang maliwanag na kislap mula sa apoy ang gumising sa parehong mensahe mula sa sinaunang minanang awit ng maharlikang himig, kaya't ito'y lumitaw na halos kasinglinaw ng isang bagong inukit na sulat.

"ANG AKING INAASAHAN AY MULA SA KANYA!"

Totoo ba? At para saan? At gaano karami? Ayaw umalis ng isiping iyon—sa halip, pinatuloy pa ito.

Gaano karami ang inaasahan ko? Gaano karami ang alam ko tungkol sa paghihintay sa Diyos? Lubha ba akong magugulat kung ang lahat ng aking mga nais ay makitang tunay na matupad ngayon?

Pagkatapos ay dumating ang mga isipin ng pagpapakumbaba, mga isipin ng pagsisisi. Napakaraming ipinangako! Napakaliit na inaasahan! Napakaraming nakasulat sa kasulatan ng pangako! Napakaliit na inangkin! Napakaraming panalangin! Napakaliit na pagbabantay! Hindi! Napakaliit na panalangin! Napakaliit na may-malay na pagtanggap!

Ah, totoong-totoo ang lahat; at patuloy na tumunog ang mga nota sa malinaw na himig.

"*Kaluluwa ko, maghintay ka lamang sa Diyos:*
Ang aking inaasahan ay mula sa Kanya!"

Pagkaraan ng ilang sandali, napunta ang aking isip sa isang lugar sa tabing-dagat na bahagi ng kasaysayan ng

nakaraang mga araw, at sa isa at isa pang tahanang tinitirhan ng mga natuto ng mga lihim ng pakikipag-ugnayan sa Langit, na sa mga bagay na iyon ay tila mahihinang mag-aaral ang marami sa atin. At habang ang ibang mga alaala ay nakipagsalabid sa mga ito na may banal na kaugnayan, ang mga larawan mula sa nakaraan at kasalukuyan ay lumitaw sa dilim na halos parang buháy, at, na parang kalahating alegorya, ay nabuo bilang kasaysayang ito na para sa mga lumang kaibigan sa kubo, isinalaysay sa simpleng mga salita, isang kasaysayang maaaring tawaging:

Isang Salaysay ng Lupang Tinubos

Ganito ang takbo nito:—

Si Adam Slowman ay nakatira sa isang kubo sa Lupang Tinubos, na bahagi ng isang lupain na napakalaki kaya—saanman ka pumunta—hindi mo makikita ang hangganan nito. Ang may-ari ng lupaing ito ay iginagalang sa malapit at malayo; at sa partikular na bahagi ng ari-arian na kinabibilangan ni Adam, Siya ay lubos na minamahal at sinusunod. Tinawag itong Lupang Tinubos dahil, matapos ang isang paghihimagsik noong matagal nang panahon na nagdala sa mga tao sa walang pag-asang kapahamakan, ang Kanyang sariling Anak, sa pamamagitan ng tunay na pagdating at pamumuhay na tulad ng isang dukhang taga-kubo sa gitna nila, at pagpapagal bilang isa sa kanila, ay bumuo ng isang plano upang muli silang tanggapin sa biyaya, sa pamamagitan ng pagbabayad sa Kanyang sariling Persona ng multang ipinataw sa kanila bilang parusa sa kanilang masasamang gawa.

Kaya, mula noon, lahat ng ang pangalan ay nakasulat sa petisyong ipinadala sa Panginoon ng lupain na humihingi ng kapatawaran sa nakaraan, at umaangkin ng karapatan sa bahagi ng kabayarang ginawa ng Kanyang Anak, na ginawa ang Kanyang sarili na kanilang Kapatid sa kalungkutan at kaguluhan, ay tumanggap ng natatanging mga pangako ng pag-ibig at biyaya. Sa bawat isa ay ibinigay ang isang kasunduan o tipan, na sa pamamagitan nito ay hawak niya ang kanyang bahay at lupa, isang kasunduang nangangako sa kanya ng marami at iba't ibang karapatan at kaloob para sa kanya at sa kanyang pamilya, kasama ang

katiyakan na, bagama't sa isang panahon, maaga man o huli, ay maaaring kailanganin niyang iwan ang mga ito, magkakaroon siya ng mas mabuti at mas pangmatagalang tahanan sa isang maluwalhating lalawigan ng kaharian ng kanyang Panginoon—oo, sa mga kaluwalhatian mismo ng Kanyang malawak na palasyo—kapag ang tahanan at ang lupa ay mawala na rito.

Kung sasabihin ko sa inyo ang kalahati man lang ng mabubuting bagay sa Lupang Tinubos na ito, magugulat kayo sa pag-ibig at kabaitan ng May-ari sa pag-aalaga dito. Bagama't sa paligid nito ay tiwangwang ang malaking bahagi ng lupain, bawat bahay dito ay may karapatan sa suplay ng pinakadalisay na tubig, na sadyang dinala sa ibabaw ng mga burol para sa mga naninirahan dito nang may walang hanggang pag-iingat. May magagandang parang at tahimik na kakahuyan, na ang bawat isa ay may susi at karapatang pumasok; at may mga taniman ng prutas na masaganang mabubunga na makukuha mo sa paghingi lang, at lahat ng uri ng iba pang pribilehiyo, na sa pamamagitan ng tipan ng bawat bahay ay inilagay sa abot-kamay ng pinakamababang taga-kubo. At ang pagbanggit na ito sa mga karapatan ng nangungupahan ay nagbabalik sa akin sa kuwento ko tungkol kay Adam Slowman.

Tumatanda na si Adam, at matagal na siyang nakatira sa kanyang bahay sa Lupang Tinubos, na kung titingnan mong mabuti sa mapa ng ari-arian ay nakasulat doon bilang "Lupain ng Kapatawaran ng Kasalanan." Pero mabagal siyang mag-aral, at madalas siyang magreklamo na hindi na kasinglinaw ng dati ang kanyang paningin sa pagbasa ng kanyang tipan, na gayunman ay mahigpit at matatag niyang

pinanghahawakan, bilang tanging katiyakan niya sa mga pangakong inaasahan niya.

Namuhay si Adam na parang mahirap, wika nga, gayong maaari sana siyang mamuhay na mayaman. Malabo at marumi ang kanyang mga bintana, gayong kung pinunasan lang sana niya ang mga sapot at alikabok na nagpapadilim sa mga ito, laging may masayang sikat ng araw na magpapaliwanag sa bawat silid ng kubo. Nagrereklamo siya na kulang siya sa sariwang tubig; pero gaya ng madalas ipaalala sa kanya ng kanyang kapitbahay, kailangan lang niyang tiyakin na malinis at bukas ang sarili niyang tubo, na nagdudugtong sa kanyang lugar sa buháy na bukal mula sa mga burol, para magkaroon siya ng sapat at sobra pa nang walang kakulangan o hadlang.

Kung minsan naman ay naghihinagpis siya na kulang ang pagkain. "Aba, kaibigan," sabi ng kanyang kapitbahay, si Balong Fulljoy, nang marinig niya ito, "sa sinasabi mong iyan, para mo nang pinararatangan ang ating marangal na Panginoon na pinagugutom Niya ang Kanyang mga nangungupahan! Hindi ba't ang Kanyang sariling kamalig, kung saan nakaimbak ang sapat na pagkain para sa mga salinlahing darating, ay naroon mismo sa tanaw ng ating mga bintana, at ang lahat ng kailangan mo ay binili at binayaran na, upang makuha mo nang libre? Alam mo naman gaya ng alam ko na kailangan mo lang magsumite ng petisyon, at papirmahan ito nang tama, at hintayin ang mga sagot, para magkaroon ka araw-araw ng sapat, hindi lang para hindi ka magutom, kundi, higit pa, para ang mukha mo ay magmukhang mas mataba at mas sariwa kaysa sa mga anak ng sinumang ibang hari!"

"Ah, kapitbahay," sagot ni Adam, sa tinig na kasinglamlam ng hangin sa taglamig, "tama ka, madalas akong naniniwala! Pero parang nakakakuha ka ng mga bagay na hindi ko makuha. Ang langis ng kagalakan kapalit ng pagluluksa, na natatagpuan mo taun-taon, ay hindi ko alam kung paano ko makakamit kailanman. Sa palagay ko'y wala iyon sa aking tipan. Ni ang mga damit na tulad ng sa iyo. Ang balabal ng papuri kapalit ng diwa ng kabigatan, na sabi ng ating bisita noong isang araw ay ang uniporme na inaasahang isusuot natin sa buong paglalakbay na ito—napakayamang kasuotan iyan, sa tingin ko, na wala akong karapatang isuot, dukha at walang halaga gaya ko. Nagpapasalamat naman ako sa Kanya sa mahina kong paraan sa lahat ng ginawa Niya para sa akin, pero—pero—"

"Pero akala mo mas mapagpakumbaba kung aawitin mo ang, 'Oh magsiparito kayo, tayo'y magsiawit sa Panginoon; tayo'y magkaingay na may kagalakan sa malaking bato ng ating kaligtasan!' sa himig ng Martsa ng Patay sa Mga Panaghoy," singit ni Balong Fulljoy nang buong sigla, "o kaya'y ipahayag ito, o, mas malapit sa katotohanan, ipagluksa ito, na para bang pagpupuri ng ibang tao ang napilitan mong gawin nang hindi sinasadya, at wala kang karapatan sa sarili mong pasasalamat! Aba, kaibigan, mabuti pang lagyan na lang ng mga tao ng itim na telang panluksa ang kanilang mga helmet ng kaligtasan para ipakita ang kanilang kababaang-loob sa ganyang uri ng pagpupuri, sa halip na tumingala mismo sa Isang nagligtas sa kanila habang inaawit ang, 'Siya'y umibig sa akin, at ibinigay ang Kanyang sarili dahil sa akin.'"

"Naku, sa tingin ko'y medyo sobra ka na riyan, kapitbahay," sabi ng kawawang si Adam nang

mahinahon; "kung kasing-dukha mo ako, malalaman mo kung gaano kahirap ipahayag ang pasasalamat nang ganyan. Ayaw kong ako pa ang magdala ng kahihiyan sa mahal kong Panginoon, hindi, hindi para sa buong mundo; pero, kita mo, magkaiba tayo. Iisang pamilya tayo, alam ko, pero—pero—mas mayamang sangay ka. Oo—iyon nga," ulit ni Adam, na para bang may nakita siyang bagong liwanag na may sinag ng aliw; "pakiramdam ko'y parang mahirap na kamag-anak mo ako, at hindi kailanman makaaasa sa lahat ng ibinibigay sa mga may mas matibay na pananampalataya."

"'Mahirap na kamag-anak,' kaibigan! At ano ba, aber, ang dahilan mo para maging mahirap, gayong may mga perang papel na nakatago sa pagitan ng mga pahina ng iyong Aklat ng Tipan, na ni minsan ay hindi inilalabas at ipinapapalit? Talaga naman," sabi niya, halos sa sarili, "para siyang kawawang baliw na maharlika sa probinsya na mas mayaman pa sa prinsipe, pero nagkaroon ng ideya na halos bangkarote na siya, at pinagutom ang sarili at ang kanyang pamilya, at namatay matapos ang maraming taon ng pamumuhay na parang pulubi.

"Mahal kong kaibigan," patuloy niya, nang magiliw, "isipin mo na masakit para sa isang mayamang Ama—na kasing-mapagmahal ng Kanyang kayamanan—kapag ang Kanyang mga anak ay naglalakad nang kulang ang suot at nagrereklamo ng kakapusan. Pero nakikita ko kung ano ang nangyayari: mahina ka na at tumatanda, at pakiramdam mo'y sobra na para sa iyong ulo ang pag-isipan ang maraming sinasabi sa atin sa ating tipan tungkol sa plano ng ating Panginoon sa pagtustos sa Kanyang mga sarili. Kaya sa tingin ko ang dapat mong gawin ay hilingin sa Kanya na Siya na ang umalala para sa iyo pati na ang magbigay. Iyan nga," tumango siya sa

sarili—"ang pag-alala at ang pagbibigay, pareho—ang pagtingin kung ano ang kailangan mo at ang pagtupad dito mula sa Kanyang dakilang pag-ibig at kayamanan. Alam kong tiyak, kapitbahay, kung magpapadala ka lang ng petisyong ganyan sa Kanyang dakilang bahay, aasikasuhin Niya agad ito at sasagutin."

"Pero paano ko ito isasalita, kapitbahay?" sabi ni Adam. "Ewan ko ba, parang paminsan-minsan lang nakararating sa Kanya ang mga petisyon ko; mas magaling kang mag-aaral kaysa sa akin, ngayong matanda na ako at medyo malabo na ang mata at mabagal nang umunawa."

"Aba, sa tingin ko may mga salitang nakahanda na para sa atin," sagot ni Balong Fulljoy, habang pinupuntahan ang isang aparador na pinagtataguan nang maingat ng Aklat ng Tipan ni Adam. "Narito ang ilan:—

"'Panginoon, ako'y inaapi; ikaw ang managot sa akin! Ipagtanggol mo ang usap ng aking kaluluwa! Bumangon ka, O Panginoon, ipagtanggol mo ang iyong sariling usap! Ikaw ay maging tagapanagot ng iyong lingkod sa ikabubuti!'

"'Ipakilala mo sa akin ang iyong mga daan, Oh Panginoon; ituro mo sa akin ang iyong mga landas. Patnubayan mo ako sa iyong katotohanan, at turuan mo ako; sapagka't ikaw ang Dios ng aking kaligtasan; sa iyo'y naghihintay ako buong araw. Alalahanin mo, Oh Panginoon, ang iyong malumanay na mga kaawaan at ang iyong mga kagandahang-loob; sapagka't sila'y mula pa ng una. Huwag mong alalahanin ang mga kasalanan ng aking kabataan, ni ang aking mga pagsalangsang: ayon sa iyong kagandahang-loob ay alalahanin mo ako, dahil sa iyong kabutihan, Oh Panginoon!'

"Ipadala mo ang mga salitang iyan, Adam, at tingnan mo kung ano ang ipapadala nila sa iyo. Dito ay dapat mong idagdag: 'Ang petisyong ito ay mula sa abang lingkod ng aking Panginoon, na naghihintay nang bukas ang pinto sa sagot ng kanyang Panginoon.'"

"Kung babasahin lang sana Niya ito at magpapadala ng sagot!" buntong-hininga ni Adam, nag-aalinlangan.

"Kung lang!" ulit ni Balong Fulljoy, na sa tono niya ay parang may resibo na siya bago pa dumating ang padala. "Aba, kapitbahay, aakalain ng sinuman na nakatira ka sa Lupain ng Kahatulan sa halip na sa Lupain ng Kapatawaran ng Kasalanan! 'Isang lupain ng mga burol at mga libis, at umiinom ng tubig ng ulan sa langit; isang lupain na inaalagaan ng ating Panginoon: ang mga mata ng ating Panginoon ay laging nasa kanya, mula sa pasimula ng taon hanggang sa katapusan ng taon.' Kung lang! Alam ko kung paano nangyari sa akin nang ipadala ko ang mismong petisyong iyan, matagal na, at kung paano, kasama ang lahat ng uri ng pinagpalang pagdating, natanggap ko pabalik ang sulat na ito na may tatak-koreo mula sa mismong palasyo ng aking Panginoon—'Mabuti at matuwid ang Panginoon: kaya't tuturuan niya ang mga makasalanan sa daan. Ang maamo ay papatnubayan niya sa kahatulan; at ang maamo ay tuturuan niya ng kaniyang daan. Lahat ng mga landas ng Panginoon ay kagandahang-loob at katotohanan sa mga nagiingat ng kaniyang tipan at ng kaniyang mga patotoo.' Naku, napakagandang matanggap ang ganoong tanda," dagdag niya, "at lahat ay kasintotoo ng sikat ng araw."

"Anuman ang mangyari, aasa akong may kalalabasan ito," sagot ni Adam. "Ayaw kong magmukhang walang

utang na loob, kapitbahay," bulong pa rin niya, "pero madalas na madalas, kapag nagpadala ako ng petisyon, at talagang mula sa puso, parang hindi naman gaanong nag-iba."

"Iniisip ko kung natingnan mo ang mga kondisyon ng ating Aklat ng Tipan," ang sagot. "Ang pagpapadala ng petisyon ay hindi pa ang lahat. May tatlong bahagi ang pinagpalang kalakalang iyan sa palasyo ng ating Panginoon. Tingnan mo rito, sinasabi, 'MAGPATULOY sa pananalangin,' tapos 'MAGBANTAY dito;' at pagkatapos, kapag nakapagbantay ka na—at kailan ba Niya sinabi sa iyong magbantay nang walang kabuluhan?—pagkatapos," patuloy ni Balong Fulljoy nang buong pagwawagi, "pagkatapos ay ang pasasalamat. Ah! ang pasasalamat na iyon! Para itong buong kagalakan ng buhay ng isang tao na ginawang isang awit!"

Kalahating buntong-hininga ng ginhawa ang kasama ni Adam nang pirmahan niya ang kanyang petisyon. Matapos niya itong isulat, at ihulog sa post office na itinayo sa tabi ng kanyang pinto ng Panginoon ng lupain, tila napakagaan ng pakiramdam niya habang ipinakikita sa kanya ng matandang kaibigan sa sarili niyang aklat ang isang tala kung paano inalagaan ng Panginoon ding iyon ang Kanyang bayan noong unang panahon, nang sila'y lugmok at napakababa para hawakan ang mga pangakong naroon at naghihintay na kanilang angkinin.

"Nakasulat dito," sabi niya, "kung saan isinasalaysay kung paano sila nangaunti at nangabaon sa kababaan."

"Gaya ko!" singit ni Adam.

"At hindi nila maalala ang lahat ng handa Niyang ibigay sa kanila—masyadong mapurol, wika nga, para magbasa, at masyadong maikli ang memorya para

makaalala, at masyadong lugmok para halos umasa. At tingnan mo rito ang sinasabi, kaibigan: 'Kaniyang inalaala ALANG-ALANG SA KANILA ang kaniyang tipan!' Ah, iyan ang sinasabi ko! Siya ang umalala gayundin ang nagbigay. Nakiusap Siya sa Kanyang sarili, wika nga, para sa alam Niyang ipinangako sa Kanyang sariling isip para sa kanila; at ibinigay Niya ito sa kanila, hindi dahil magaling silang humingi, kundi dahil nabasa Niya sa Kanyang sariling Salita ang napakaraming kahulugan na hindi nila maunawaan, pero alang-alang sa Kanyang sarili ay nais Niyang tuparin para sa kanila.

"Aba, may mga karapatan at pribilehiyo sa ating mga tipan, Adam, na higit na dakila kaysa sa anumang kaya nating maunawaan, kagaya ng mismong mga paglalarawan ng langit. Naisip ko matagal na kung paano mapararangalan ang aking Panginoon kung makahahawak ako ng higit pa sa Kanyang kayamanan, at mamumuhay nang higit na tulad ng anak na babae ng hari, at magkakaroon ng lugar na naaayon doon, at isang awit ng Kanyang kabutihan na laging nagsasabi ng punong kamalig. At naisip ko kung gaano pa karami ang nasa Kanyang mga pangako kaysa sa kaya ko pang alalahanin; kaya, habang ipinaaalala ko sa Kanya ang isa at isa pa, sinabi ko sa aking petisyon, 'Pero naku, aking Panginoon, may higit pa riyan kaysa sa kaya kong isipin o sabihin, pero alam Mo ang Iyong sariling kalooban na magbigay, at ang Iyong sariling kayamanan sa kaluwalhatian; kaya Ikaw na ang umalala para sa akin ng Iyong tipan, at ipadala ang sagot ayon doon, at ang pinto ng Iyong lingkod ay magiging bukas para sa Iyong mga kaloob, at ang aking puso ay umaasa at ang aking mga mata ay naghihintay sa Iyong pagdating!' At nakatanggap ako ng ganoon karaming imbak, at patuloy

pa akong tumatanggap, kaya natutunan kong makita na totoo ang sinasabi Niya. At ganoon din ang gawin mo, Adam! at pagkatapos—higit pa—pasalamatan mo Siya!"

At habang lumalabas si Balong Fulljoy sa sikat ng araw, at pumapasok sa sarili niyang maliit na bahay, kung saan ang kasaganaan ng kapayapaan at mga kayamanan ng pag-asa at aliw sa buong paligid ay nagsasabi ng isang mapagbigay na Tagapagbigay, narinig ni Adam ang paborito niyang awit na umaalingawngaw sa katahimikan:

Nang matagal na'y pinanghawakan ko ang Iyong salita,
Ang mga kasalanan ko'y nahugasan;
Ngayon, para sa lahat ng iba pa'y inaangkin ko ang Iyong pangako, Panginoon,
Bilang akin sa bawat araw!

>

Mapasaakin ang batis mula sa walang hanggang mga burol—
Ang walang hanggang biyaya ng Iyong Espiritu;
Mapasaakin ang kapayapaang pumupuno sa pinakaabang templo
Kung saan Ka nananahan.

>

Mapasaakin ang masaganang panustos upang ipakita
Ang kagandahang-loob ng aking Hari!
Ang punong imbak ng biyaya ay dapat magsabi ng Kanyang walang hanggang halaga,
Na ang maharlikang pag-ibig ay aking inaawit.

>

Naku, para sa pagtanggap na luluwalhati
Sa Panginoong aking sinasamo!
Ang nakikinig kong kaluluwa'y nakikiusap sa Kanya na lumapit,
At naghihintay nang bukas ang pinto.

Hindi na naghintay nang matagal si Adam matapos ipadala ang kanyang petisyon sa Dakilang Bahay. Sa kanyang bukas na pinto, isang Sugo ang tahimik na dumating sa kanyang tabi, dala ang mga salita ng pagpapala at kapayapaan.

"Tinawag mo Ako sa iyong petisyon, at isinulat mo, 'Ipakilala mo sa akin ang Iyong mga daan, at ituro mo sa akin ang Iyong mga landas!' kaya Ako'y dumating, Adam," sabi niya; "pero madilim ang bahay mo, at kakaunti ang kasangkapan sa iyong lugar, at mukha kang gutom at kulang sa damit, sa halip na mamuhay na tulad ng sariling mga tao ng Hari."

Mukhang malungkot at nahihiya si Adam. "Totoo pong lahat, panginoon ko," sabi niya. "Pakiramdam ko'y masyado akong mababa para tulungan ang sarili ko, at masyadong hindi karapat-dapat para makahawak ng mas mabubuting bagay, kahit mahal ko ang aking Maharlikang Panginoon, at pinupuri ko Siya sa paglalagay sa akin sa Lupang Tinubos na ito, at sa buong-pusong pagpapatawad sa lahat ng utang ko, at sa pagpapahintulot sa aking tumingala sa Kanya bilang aking Kaibigan at Kataas-taasang Pinuno."

Tumingin sa kanya ang Bisita nang may awa at gayunma'y may lungkot, at pagkatapos ay pumunta sa bintana at hiningahan ito. At di nagtagal ay pumasok ang sikat ng araw at tumama mismo kay Adam, at nagpaliwanag sa pahina kung saan nakabukas ang

kanyang Aklat ng Tipan, at tumapat sa mga salitang, "ANG LAHAT NG BAGAY AY INYO," kaya't lumitaw ang mga ito sa bago at sariwang liwanag sa kanyang mga mata, habang mula sa kubo ni Balong Fulljoy, isang piraso ng himno na inaawit niya habang nakatayo sa kanyang pinto ay dinala ng hangin. Ganito ang mga salitang narinig:—

"*Ang Iyong pinagpalang pagpapahid mula sa itaas*
Ay aliw, buhay, at apoy ng pag-ibig;
Paliwanagin Mo ng walang hanggang liwanag
Ang kalabuan ng aming bulag na paningin!"

Pagkatapos ay tumingin ang Bisita sa kakaunting suplay ng malabong tubig na nagpapaliwanag kung bakit mahina at lugmok si Adam; at pagpunta sa dugtungan ng suplay mula sa mga bukal sa burol, napakaraming basura ang nilinis niya mula sa tubo na magtataka ka kung paano nakakuha ang sinuman ng sapat para mabuhay, lalo na para umunlad. Pagkatapos, nang magsimulang dumaloy ang malinaw na batis, na may buhay at kagalingan sa bawat patak, at dinalhan si Adam ng kanyang Bisita ng isang punong inumin, hindi mo na siya makikilala bilang ang dating tao! Nagkaroon ng ganoong liwanag ang kanyang mga mata, at ganoong tibay ang kanyang mga bisig at binti, na dati ay nanginginig na parang may paralisis, na makikita mo na agad na siya'y pinakakain mula sa bansa ng Hari.

Pagkatapos ay tumingin ang Bisita sa aparador at nakakita ng ilang piraso ng tinapay na matagal nang nakatago roon, mabuti at dalisay na tinapay nga, pero napakakaunti, at napakatagal nang naiwan, kaya muling lumitaw ang tanong kung paano ba nakaraos si Adam.

"Ang panis na mana ay hindi plano ng ating Panginoon para sa Kanyang mga nangungupahan," sabi niya; "ang bagong butil ng lupain ang inilaan Niya para sa Kanyang bayan, ang tinapay mula sa Kanyang sariling palasyo. Sa tingin ko, Adam, matagal na mula nang magkaroon ka ng sariwa. Aba, kahit sa mga lalawigang naghimagsik, ibinabalita kung paanong 'dinalaw ng Panginoon ang Kanyang bayan sa pagbibigay sa kanila ng tinapay.'"

"Totoo pong lahat, panginoon ko," ang sagot, at tumingin si Adam nang may kaunting hiya sa kanyang mga istante: "pero—pero—umaasa ako sa itinatago ko riyan, at nagpapasalamat na hindi ako lubusang nagugutom."

"Lubusang nagugutom, kaibigan!" ang tugon, "lubusang nagugutom! At nakatira ka sa Lupang Tinubos, at ang mga karetang may dalang imbak ay dumaraan sa iyong pinto araw-araw na may nakasulat na malalaking titik na 'MGA KAAWAANG BAGO TUWING UMAGA,' at ang mga pakete ay handang ibigay sa bawat isang may nakahandang resibo—'DAKILA ANG IYONG KATAPATAN!' Gutom! Gayong naroon ang mga prutas mula sa sariling mga hardin ng Panginoon—mga panustos mula sa Kanyang sariling bahay! Gutom! Gayong napakaraming pagpaplano, at pag-aalaga, at pag-iisip nang maaga ang inilalagay sa paghahanda ng bawat suplay para sa bawat isa sa Kanyang mga nangungupahan araw-araw, na ang pagbukas nito at paglabas ng mga kaawaang ipinadala, at pagtaas nito sa liwanag, at pagtingin sa paglalantad nito, at pagpansin kung paano ito umaakma sa bawat pangangailangang dumarating sa buong maghapon, ay ginagawang parang araw ng regalo ang buong araw, na siyang totoo naman, at ang awit nito ay, 'Sinomang pantas ay magbubulay ng

mga bagay na ito, at sila'y magbubulay ng mga kagandahang-loob ng Panginoon!'

"Pero ang naging problema, Adam, ay nakasara ang pinto mo, o paminsan-minsan lang na kalahating bukas. Naroon ang mga imbak para sa iyo, pero walang nakaabang para tanggapin ang mga ito araw-araw. Paminsan-minsan, totoo, isang maliit na siwang lang ang binubuksan—sapat para sa isang piraso ng tinapay dito at isang ligaw na prutas doon, pero halos hindi lalampas sa rasyon ng nagugutom; at nagdadala ka ng kahihiyan sa iyong maharlikang Panginoon sa kaunting pag-asa at kaunting pagtanggap.

"At ang mga petisyon mo, Adam, ay may napakaraming 'kung' at 'pero'—may kasamang napakaraming 'hindi ko inaasahan' at 'baka sakali,' at napakaraming 'hindi ko alam kung makararating ba ito sa mga kamay ng aking Panginoon, at kung makarating man, hindi ko alam kung diringgin Niya ako,' kaya ang mga ito'y naging—kahit hindi mo sinasadya—kalahating insulto sa Kanyang kabutihan. Na para bang nagbayad Siya ng ganoon kalaking halaga para itayo ang Kanyang maharlikang koreo para lamang magkaroon ng duda kung tatanggapin at aasikasuhin Niya ang anumang petisyong ipinadala sa Kanya sa tamang paraan, at ayon sa Kanyang mga utos, at ginawa sa pangalan ng Kanyang Anak!"

"Hindi ko po sinasadya—sa palagay ko'y hindi ko po inilagay ang ganoong mga salita sa mga petisyon ko," nauutal na sabi ni Adam; "alam kong madalas ay pangit ang pagkakasulat, dahil mahina akong mag-aaral—pero—pero—"

"Mag-aaral, kaibigan! May libu-libo at libu-libong sulat na diretsong napupunta sa Kanyang Opisina ng mga Patay na Sulat na puro mga salita mula sa diksyunaryo at sa tinatawag ng mga tao na mahusay na pinag-aralan. Hindi! Ang 'Alalahanin mo ang salita sa iyong lingkod, na iyong ipinaasa sa akin!' ang may pinag-aralang nagdadala ng sagot. Ang 'Dios, ikaw ay mahabag sa akin na isang makasalanan!' na, alang-alang sa Kanyang Anak, matagal nang nagkamit para sa iyo ng libreng kapatawaran at ng lugar sa ari-ariang ito—at ang bawat isa sa Bahay ay nagbigay-daan sa petisyong iyon—ay walang kasamang magagandang salita. Ang kababaang-loob at ang pagtatapat ng kasalanan ang mga unang aral na itinuturo sa sariling paaralan ng iyong Panginoon, na itinayo para sa mga nais Niyang mapasama sa Kanyang lupain; at ang kababaang-loob at walang tigil na pagtitiwala ang mga kasunod. Tingnan mo ang iyong Aklat ng Tipan, Adam, sapagka't sa tingin ko'y huminto ka sa mababang klase, at tingnan mo kung anong pinag-aralan ang kailangan para sa mga petisyong nakararating at dinirinig Niya. 'Ang dukhang ito ay dumaing, at dininig siya ng Panginoon, at iniligtas siya sa lahat niyang mga kabagabagan.' 'Dahil sa kapighatian ng dukha, dahil sa buntong-hininga ng mapagkailangan, ngayo'y babangon ako, sabi ng Panginoon!' Iyan ang pinag-aralan—ang daing at ang mga buntong-hininga—pagkatapos ay ang pagbabantay at ang papuri.

"Aba, alam mo, Adam, na ang sariling Anak ng iyong Panginoon, na nagbayad ng ganoon kalaking halaga para palayain ka, at bigyan ka ng lugar sa lupain, ay ginagawang Kanyang gawain ang pumirma sa bawat petisyong ipinadala sa Kanyang pangalan. At tingnan mo

kung gaano Siya nananabik na ibigay sa bawat isa ang pinakamabuti at kailangan nito! Iniwan Niya ang mga salitang ito para sa lahat ng hihingi ng kapatawaran sa pamamagitan Niya, noong mismong huling gabi ng Kanyang pananatili rito sa lupa, upang makamit sa pamamagitan ng sarili Niyang paghihirap ang karapatan sa pag-ibig ng Kanyang Ama at sa mga kaloob na pagpapala: 'Katotohanan, katotohanang sinasabi ko sa inyo, Kung kayo'y magsisihingi ng anoman sa Ama, ay ibibigay niya sa inyo sa aking pangalan. Hanggang ngayo'y wala kayong hinihinging anoman sa aking pangalan: magsihingi kayo, at kayo'y magsisitanggap, upang ang inyong kagalakan ay malubos.' Iyan ang matatawag mong magandang perang papel para sa isang nasa Maharlikang Lupain; pero tandaan mo na, kapag nagpapadala ka ng petisyon, ang bawat 'kung' at 'pero,' at 'Swertihan na lang kung diringgin ako!' at 'Parang hindi lalampas sa kisame ang dasal ko!' at 'Sa tingin ko'y malabong masagot ako!' ay lumalabas na malaking mantsa, at kung minsan ay tinatakpan ang sulat, kaya halos hindi na ito mabasa.

"Walang 'kung' at 'pero' sa mga salitang iyon sa iyong Aklat ng Tipan:—'Inaalalayan ng Panginoon ang lahat na nangabubuwal, at itinatayo ang lahat na nangasusubasob. Ang mga mata ng lahat ay nangaghihintay sa iyo; at iyong ibinibigay sa kanila ang kanilang pagkain sa ukol na panahon. Iyong binubuksan ang iyong kamay, at sinasapatan mo ang nasa ng bawat may buhay. Ang Panginoon ay matuwid sa lahat ng kaniyang daan, at mapagbiyaya sa lahat ng kaniyang gawa. Ang Panginoon ay malapit sa kanilang lahat na nagsisitawag sa kaniya, sa lahat na nagsisitawag sa kaniya sa katotohanan. Kaniyang tutuparin ang nasa nila

na nangatatakot sa kaniya; kaniya namang didinggin ang kanilang daing, at ililigtas sila.' Ganyan dumarating ang mga suplay para sa mga nagsisikap na walang anumang humahadlang sa pagitan nila at ng kanilang pagtanggap mula sa maharlikang kamalig. 'Kaluluwa ko, maghintay ka lamang sa Diyos, sapagka't ang aking inaasahan ay mula sa Kanya!' Ayan, Adam, isulat mo sa malinaw na bilang kung gaano karami ang inasahan mo mula sa Kanya, at makikita mo kung bakit nagpatuloy ka sa ganitong kahabag-habag at kalahating-buháy na pamumuhay! Ngayon, sumama ka sa akin!"

At napakabilis na natagpuan ni Adam ang sarili na dinala sa isang bahagi ng lupain na narinig na nga niya, pero hindi kailanman inasahang makita. Isang mahabang hanay ng mga kamalig ang sumalubong sa kanyang paningin, kung saan lumalabas ang mga karetang punong-puno ng karga papunta sa lahat ng bahagi ng ari-arian, dala ang mga suplay, kung minsan ay eksaktong ayon sa mga petisyong ipinadala ng mga nangungupahan mismo, na itinatago sa isang aklat bilang sanggunian, at madalas ay mga imbak at kaloob na nakita ng Panginoon ng ari-arian, na nakaaalam ng lahat tungkol sa bawat isa, na mas angkop para sa kanila kaysa sa mismong mga bagay na hiningi nila. Sa ibabaw ng mga kamalig na ito ay nakasulat sa malalaking titik,—

"ANG PANGINOON NG LAHAT AY MAYAMAN SA LAHAT NG SA KANYA'Y NAGSISITAWAG."

At sa ilalim,—

"Ang pag-asa ng dukha ay hindi mapapawi."

Pero tumalikod sa mga ito ang Gabay ni Adam papunta sa isang malaking gusali na medyo malayo sa lilim, at nagsabi, "Alam mo ba kung ano ito, Adam?"

"Hindi po, panginoon ko," ang sagot.

"Ito," sabi ng Sugo, "ang OPISINA NG MGA NAPALAMPAS NA PAGPAPALA. Dito itinatago ang mga imbak at kaloob na handa nang ipadala para sa marami, na dahil sa isa o ibang dahilan ay hindi kailanman nakatanggap ng mga ito; isang karaniwang dahilan ay nakasara ang pinto nang dumaan ang karuwahe ng imbak. Ang pintong iyon ng pag-asam—kahit mahirap paniwalaan—ay pinananatiling sarado ng marami, kahit nagpadala na sila ng kahilingan para sa mismong bagay na ibinibigay para sa kanilang pangangailangan, at kahit isinusulat nila sa kanilang petisyon, 'Sa Iyo'y naghihintay ako buong araw.'"

Nahiya at hindi mapalagay si Adam sa mga salitang ito, at lalo pa nang buksan ng kanyang Gabay ang tarangkahan ng panlabas na bakuran, at akayin siya sa malalaking bulwagan. Napakaraming pakete, lahat ay may petsa ng pagpapadala, at, naku, bawat isa ay nagsasabing hindi nito naabot ang may-ari.

Sa ibabaw ng isang bahagi ng mga imbak na ito, kung saan nakatambak ang maraming hilaw na materyales, ay nakasulat, "WALA KAYO NIYAON, SAPAGKA'T HINDI KAYO HUMIHINGI."

Sa ikalawa, "INILAYO NG INYONG MGA KASALANAN ANG MABUBUTING BAGAY SA INYO."

Sa ikatlo, "MINULA NILA ANG BANAL NG ISRAEL." "HUWAG ISIPIN NG TAONG NAG-AALINLANGAN NA SIYA'Y TATANGGAP NG ANOMAN SA PANGINOON;" at

sa ilalim mismo ay may isang paskil na may mga salitang —"Nakitang sarado ang mga pinto, at walang mapasukan ang mga kaloob na ipinangako."

Sa isa pa ay nakasulat, MGA KONDISYONG HINDI NATUPAD; at isang paskil sa ilalim ang may abisong:—

"Kung kayo'y magsipanatili sa akin, at ang aking mga salita ay manatili sa inyo, ay hingin ninyo ang anomang inyong ibigin, at gagawin sa inyo. Dalhin ninyo ang buong ikasangpung bahagi sa kamalig, upang magkaroon ng pagkain sa aking bahay, at SUBUKIN NINYO AKO NGAYON dito, sabi ng Panginoon ng mga hukbo, kung hindi ko bubuksan sa inyo ang mga dungawan sa langit, at ibubuhos ko sa inyo ang isang pagpapala, na walang sapat na silid na kalalagyan."

Sa ibabaw ng isang imbakang madilim at malayong natatanaw ay nakasulat ang "MGA NAWALANG PAGPAPALA," at sa ilalim, "Kayo'y nagsisihingi, at hindi kayo nangagsisitanggap, sapagka't nagsisihingi kayo ng masama, upang ito'y inyong magugol sa inyong mga kalayawan."

Samantala, lalong lumungkot ang mukha ni Adam, habang nakikita niya ang mga kayamanan, ang mga maharlikang panustos, ang mga paketeng inihanda nang may masaganang pag-aalaga, na makapagpapayaman at makapagpapasaya sana sa libu-libo, na nakatiwangwang lang. Pero marami pa siyang dapat matutunan. Mabilis siyang inakay ng kanyang Gabay sa ikatlong silid, na bumubukas sa malaking bakuran, at doon, nakaayos nang maayos, ang tila walang katapusang mga pakete, lahat ay nakahanay sa mga istante na may nakasulat sa itaas ng mga pangalan ng mga pinadalhan, na hanggang ngayon ay hindi pa nakatatanggap ng mga ito.

Sa harap ng isang hanay ng mga istante ay huminto ang Sugo. Ang pangalang nakasulat sa itaas ng mga ito ay "Adam Slowman." Tumitig si Adam sa tahimik na pagkagulat. Ang mga punong-punong istanteng iyon! Ang mismong mga bagay na magkakadikit na nakaimbak na hinangad niya, at paminsan-minsan ay hiningi, gayunma'y may maraming mantsa sa kanyang petisyon; mga kayamanang, bagama't naroon para sa kanya, ay hindi niya natanggap.

"Akala ko'y madalas na madalas na barado ang linya," sabi niya, habang sinusulyapan ang mga etiketa sa labas ng mga pakete, at binasa, "Lakas para sa trabaho," "Alalay sa pagkakasakit," "Dagdag na ginhawa para sa taglamig," "Binhing ihahasik," "Mga pagkakataon para maglingkod," "Mga regalo para sa nangangailangan," at may mga salitang nakasulat sa ilalim ng paketeng ito: "Kung kayo nga, na masasama, ay marunong magbigay ng mabubuting kaloob sa inyong mga anak, gaano pa kaya ang inyong Ama na nasa langit na magbibigay ng mabubuting bagay sa mga humihingi sa kaniya!"

Gaano kalaki ang pananabik ni Adam na buksan ang kahong iyon! Pagkatapos ay nakita niya na may petsa ito tatlong taon na ang nakararaan, nang siya'y napakalugmok—napakasakitin at napakadukha—kaya paulit-ulit niyang sinasabi, "Tinakpan mo ang iyong sarili ng isang alapaap, upang walang dalangin na makalampas."

"Ang bara ay nasa sarili mong pinto, Adam, kita mo," ang seryosong puna. "Ang kahong iyan ay ang uri na ginagamit ng iyong Panginoon para sa Kanyang pinakapiling kaloob."

"At! Naku! Talaga naman," bulalas ni Adam sa pagkamangha, "hindi ba't may isang makintab na kasuotang pilak na nakasabit doon, gaya ng sinabi ko kay Balong Fulljoy na maaaring para sa kanya, pero hindi maaaring para sa isang mababa at dukhang tulad ko?" At mataas sa ibabaw ng kanyang ulo ay kumikinang nga ang isang nagniningning na balabal na eksaktong sukat sa kanya, at may etiketang, "ANG BALABAL NG PAPURI."

"At may iba pa!" sabi niya nang may malungkot na pagkagulat, "nakahanda nang may pangalan ko sa boteng kristal na iyon! Gaano kaliit ang alam ko! 'LANGIS NG KAGALAKAN KAPALIT NG PAGLULUKSA!' At marami pa at marami pa! Ano iyan doon sa itaas? Kung hindi ako dinadaya ng mata ko, iyan mismo ang bagay na ipinagdaing at ipinag-ungol ko dahil sa kawalan, hanggang halos maubos ang pasensya ng lahat!" at itinuro niya ang isang basket na napakaganda ng pagkakagawa, na minsan ay napalibutan ng mga bulaklak na heartsease at lumot, nang napakalambing na makikita mo ang pag-ibig at pagpaplano sa bawat bahagi, kahit kupas na ang mga bulaklak at tuyo na ang lumot. Sa ibabaw nito ay nakasulat ang mga salitang, "KASAGANAAN NG KAPAYAPAAN."

"Iyan ang sariling sulat-kamay ng ating Panginoon," sabi ng Sugo nang seryoso. "Kita mo, may petsa ito noong panahon ng tagtuyot maraming taon na ang nakararaan."

"Ang mahirap kong panahon ng pangangailangan!" sabi ni Adam. "At isinulat ko nang araw na iyon sa aking pribadong aklat, 'Sa halip na kapayapaan ay nagkaroon ako ng kapaitan,' dahil akala ko'y galit ang aking

Panginoon at itinatago Niya sa akin ang Kanyang mga biyaya; at hindi Niya binasa ang aking petisyon."

"Pero pinanatili mong sarado ang iyong pinto, Adam; hindi ka kailanman pumunta sa iyong Aklat ng Tipan para makita na ang kapayapaan ay nasa iyong karapatan bilang anak, o naalala na ang petisyon ay kinuha mula sa sariling pangako ng iyong Panginoon, at na, kung Siya'y tapat, ang dapat mong gawin ay abangan ito na kasintiyak ng pagsikat ng araw, dahil ang Kanyang Anak mismo ang nagdala nito para sa iyo."

"At ang lamparang iyon sa sulok, at ang mga salaming iyon; may pangalan ko rin!" patuloy ni Adam, habang lalo pang nagsisiyasat, na may uri ng lungkot sa kanyang tinig.

Ibinaba ng kanyang Gabay ang mga ito. "Ipinamigay ko ang mga salaming iyon para sa iyo," sabi niya. "Narito ang isang piraso ng sarili mong sulat na nakakabit sa pakete!" at binasa niya ang mga salitang, "Idilat mo ang aking mga mata, upang ako'y makakita ng kagilagilalas na mga bagay sa iyong kautusan!"

"Ah, iyan ang lagi kong idinadalangin bago ako tumingin sa aking Aklat ng Tipan," sabi ni Adam; "at kung minsan ay nananabik akong makaunawa ng higit pa, pero parang kakaunti lang ang nakikita ko. Ang kapitbahay ko naman, lagi niyang ipinagmamalaki ang kanyang mga salamin, at nakababasa ng napakaraming bagay na hindi kailanman maaninag ng mahihina kong mata, kaya nakagugulat sa akin ang lahat ng natutuklasan niya sa kanyang aklat."

"Inasahan mo bang matanggap ang mga ito kailanman, o inabangan mo ba ang sariwang liwanag na ipadadala sa iyo tungkol sa sariling Salita ng iyong Panginoon?"

tanong ng Gabay. "Aba, kaibigan, may mga pangako at mga pangako sa Aklat ng Tipan na iyan at mga perang papel na nakasingit sa mga pahina, at mga pahayag ng lahat ng nais gawin ng iyong Panginoon para sa iyo sa pakikipagkaibigan sa iyo, na hindi mo kailanman makikita nang wala ang Kanyang dagdag na liwanag, na ako mismo ang naghanda para sa iyo sa mismong lamparang ito; at nang wala ang ikalawang paningin na ito, wika nga, na ikaw, gayundin ang iyong kapitbahay, ay maaaring nagkaroon sana sa pamamagitan ng mga salaming ito, na tinatawag na 'Pagdilat ng mga mata ng bulag.'

"Pero ngayon ay oras na para umalis. Tandaan mo lang, Adam, na napakabuti at napakamapagbiyaya ng ating Panginoon kaya hindi ako nawawalan ng pag-asa na ang ilan sa mga kayamanang ito ay makararating pa sa iyong kubo, at na kapag dumaan Siya at tumingin dito, hindi na ito magdadala ng ganoong kahihiyan sa Kanyang pag-ibig gaya ngayon."

Pero habang sila'y dumaraan, isang malaking hiwalay na gusali ang nakaagaw ng pansin ni Adam na hindi niya napansin noon.

"Maaari ko po bang malaman ang kahulugan ng magandang kamalig na iyon?" tanong niya. "Ang maharlikang korona ay nasa itaas ng pasukan, kaya sa palagay ko'y gawa ito ng ating Panginoon."

Humarap dito ang kanyang Gabay. "Iyan ang Maharlikang Opisina ng Palitan, Adam," sagot niya. "Maraming petisyon ang hindi masasagot nang eksakto gaya ng iniisip na pinakamabuti ng kawawang mga taong maikli ang tanaw. Ang makuha ang ayon mismo sa kanilang mga panalangin ay madalas na magiging

kanilang kapighatian. Ang lugar na iyan ang kung saan ang ating Panginoon mismo ang nag-iisip tungkol sa mga kahilingang ito at pinapalitan ang Kanyang mga kaloob ng tunay na pinakamabuti para sa kanila. May ilang nananalangin para sa buhay dito, at tumatanggap sila ng buhay magpakailanman doon sa kabila. May ilang humihingi ng tagumpay at mabilis na pagliligtas, at tumatanggap sila ng mga kabiguan na naglalapit sa kanila sa Kanya na magliligtas sa kanila nang maluwalhati sa gitna ng kaguluhan, kung hindi man laging palabas sa kaguluhan. May ilang humihingi ng kalusugan ng katawan, at tumatanggap sila ng kalusugan ng kaluluwa sa halip, at natututo kung ano ang makamit ang pinakamataas na makakamit na kaloob ng isang kaloobang nagpapasakop, na nagdadala ng di-nagbabagong kapayapaan, at mas mahalaga pa kaysa sa lahat ng kaloob ng kasaganaan na pinagsama-sama. Naku, kung alam lang ng mga tao ang lahat ng pag-aalagang ibinibigay ng ating Panginoon sa mga palitang ginagawa para sa Kanyang mga sarili sa tinatawag na 'Departamento ng mga Pinalitang Petisyon,' mamamangha sila sa Kanyang pag-ibig sa pagmamalasakit na gawin ang lahat ng ito para sa kanilang ikabubuti nang hindi kailanman nagkakamali!"

"At maaari ko pa po bang itanong minsan pa ang pangalan ng mas malayong imbakang iyon, na may malaki at kakaibang uri ng orasan sa itaas nito, at isang orasang-araw sa harap?" sabi ni Adam, habang itinuturo ang isang gusaling maayos ang pagkakasilong na pinupuntahan nang mabilis ng ilang walang lamang kareta. "Sa ibabaw ng mga tarangkahan, ang nakasulat ay mukhang 'BAGAMA'T MAGLUWAT, HINTAYIN MO.'"

"Iyan," sabi ng Gabay, "ang OPISINA NG IMBAKAN NG MGA NAANTALANG PAGPAPALA. Kunin mo ang salaming ito, at mababasa mo sa ilalim ang mga salitang:—

"'At kaya't maghihintay ang Panginoon, upang siya'y maging mapagbiyaya sa inyo, at kaya't siya'y mabubunyi, upang siya'y magkaroon ng awa sa inyo: sapagka't ang Panginoon ay Dios ng kahatulan; mapapalad yaong lahat na nagsisipaghintay sa kaniya.'

"Ang orasang iyan ay hindi kailanman bumibilis o bumabagal, at ginawa ito sa paraang, kapag ipinakita ng anino sa orasang-araw na 'malapit na ang panahon ng pangako,' tumutunog ito, bilang alarma, isang babala sa mga sugo na maghanda agad para sa paghahatid ng mga nakaimbak na pagpapala, na, sa sandaling 'dumating ang kapuspusan ng panahon,' ay ipinadadala mula sa mga tarangkahan. Hindi laging nadaratnang bukas ang mga pinto ng mga nagpetisyon; sapagka't ang mga naantalang pagpapala ay madalas na dumarating bilang sorpresa kahit sa mga palaging nagpapaalala sa Panginoon. Kapag nadatnan pa rin silang naghihintay, at umaasa matapos ang mahabang pagluluwat, tumatanggap sila ng isang 'Malaki ang iyong pananampalataya! Mangyari sa iyo ang ayon sa ibig mo!' na malamang na hindi nila malilimutan.

"Matagal bago matutunan ng ilang pensyonado na 'Ang mga pagkaantala ay hindi mga pagtanggi.' Si Zacarias ay ayaw maniwala kahit sa anghel na sugo na nagsabi sa kanya na ang pagpapala ay papunta na sa kanyang bahay; at ilang buwan bago nakalag ang kanyang dila, na natali dahil sa di-paniniwala, upang humantong sa pasasalamat. Nang dumating ang mga pagpapala sa

pinto ni Maria ng Jerusalem sa anyo mismo ni Pedro, matapos ang sandaling panahon lang ng paghihintay, ang mismong mga taong araw at gabing nagpapadala ng mga petisyon para sa kanyang paglaya ay ayaw maniwala na dininig sila ng kanilang Panginoon; at habang kumakatok ang sagot sa nakasarang tarangkahan sa labas, sinabi nila sa babaeng bantay-pinto na nagbalita ng pagdating nito, 'Ikaw ay ulol!'

"Tatlong taon nang nagpepetisyon ang mga taga-Roma na makarating sa kanila si Pablo; pero may mabubuting dahilan kung bakit naantala ang pagpapala. Isang kaguluhan, isang bagyo, at isang pagkawasak ng barko ang lahat ay ginamit para dalhin siya sa kanilang mga pinto, nakagapos bilang bilanggo; pero gayunman ang kanilang petisyon na magkaroon siya ng 'mabuting paglalakbay sa kalooban ng Dios, upang maibahagi niya sa kanila ang anomang kaloob na espirituwal,' ay natupad sa paraang hindi niya ni nila inasahan, at sa higit na masaganang sukat dahil sa pagkaantala. Sina Onesimo at Filemon ay kabilang sa mga nakatuklas niyon.

"Ah, ito ang mga lihim ng pag-ibig at karunungan sa mga gawain ng Departamento ng mga Naantalang Pagpapala na halos hindi napapanaginipan!" dagdag ng Gabay nang seryoso. "Gusto ng mga tao na pitasin ang kanilang mga kaawaan habang hilaw pa gayong nais ng kanilang Panginoon na hinog na ang mga ito; pero kung alam lang nila kung gaano kahalaga sa Kanyang paningin ang pananampalatayang kayang maghintay at magtiwala sa dilim, mas mauunawaan nila ang Kanyang mga salita: 'Pinalalakas ayon sa kalakasan ng kaniyang kaluwalhatian sa buong pagtitiis. Maghintay ka, sinasabi ko, sa Panginoon!'"

Pagkatapos ay bumalik sila sa sikat ng araw, at, iniwan ang iba't ibang gusaling kaugnay ng mga Opisina ng mga Napalampas na Pagpapala, muling dumaan sa mga maharlikang kamalig na nakita nila sa simula. Isang kareta ang kinakargahan sa harapang bakuran ng mga lingkod, na naghahanda nang umalis. Tila kay Adam, dahil sa maingat na pag-aasikaso, na may ilang napakapiling pakete na isinasakay dito, at, sa kanyang pagkagulat, ang pangalan ng kanyang matandang kapitbahay ay nakasulat nang buo sa isa o dalawa na agad niyang nakita.

"Ito ba ang inyong paghahatid sa hapon?" tanong ng kanyang Gabay.

"Umaga at hapon at gabi para sa pensyonadong iyon," ang sagot. "Sulok ng Pag-asam, tawag namin sa lugar niya! At ang ating Panginoon mismo ay nag-aasikaso nang husto sa bawat paketeng ipinadadala sa kanyang pinto, kaya aakalain mong halos wala na Siyang ibang inaalagaan. Ang mga petisyon niya! Aba, napakabilis dumating ng mga ito, na kung may katapusan ang mga imbak na ito, at kung marami pang tulad niya, mababangkarote kami! Pero 'Magsihingi kayo, at kayo'y magsisitanggap,' ang salita rito; at ang 'kayamanan sa kaluwalhatian' ay hindi nababawasan sa pagbibigay, at ang Kanyang mga utos ay, 'Ang mga tao'y dapat manalanging lagi, at huwag manganglupaypay.' Bihirang dumaan kami sa pinto ni Balong Fulljoy na hindi siya naghihintay sa amin nang may ngiti at nakahandang resibo, at nakaunat ang mga bisig para sa kanyang mga regalo, at may, 'Purihin mo ang Panginoon, Oh kaluluwa ko, at huwag mong kalimutan ang lahat niyang mga pakinabang!' bilang kanyang awit ng pasasalamat. Malaking bahagi ng aming gawain doon sa bahaging

iyon ng lupain ay matatapos na yata, kapag wala nang laman ang lugar ng balo, at tumigil na ang pagdating ng kanyang mga petisyon."

"Kung gayon ay malapit na ang kanyang pagtawag?" sabi ng Gabay ni Adam, habang sinusulyapan ang mga paketeng nakapangalan sa kanya.

"Oo, sinasabi nga nila na halos tapos na ng ating Panginoon ang paghahanda ng mga silid sa Kanyang sariling palasyo kung saan siya mamumuhay nang maharlika kasama Niya, at na ang lahat ng kanyang mga petisyong ipinadala niya nitong mga taon at taon ay makikita sa maraming karingalang inihahanda para sa kanya. Hindi na niya masyadong kakailanganin ang paglilingkod nila, sa tingin ko, na mga isinusugo upang maglingkod sa mga tagapagmana ng Lupain ng Kaligtasan!"

Sinulyapan ni Adam ang mga etiketa sa isa o dalawa sa mga paketeng may pangalan ni Balong Fulljoy. Sa una—na mukhang kopang kristal na may lamang mahalagang pampalakas—ay nakasulat, "LAKAS PARA SA PAGTITIIS," at sa ilalim ay ang mga salitang, "Nang araw na ako'y tumawag ay sinagot mo ako, at pinalakas mo ako ng kalakasan sa aking kaluluwa." Gaya ng madalas na kaugalian sa pagpapadala ng mga pakete mula sa maharlikang mga kamalig, ang petisyon, sa sarili niyang sulat-kamay, na umangkin sa kaloob, ay nakakabit dito bilang paalala, at agad itong nakilala ni Adam nang mabasa niya ang mga salitang: "Ako'y yayaon na may kalakasan ng Panginoong Dios: aking babanggitin ang iyong katuwiran, sa makatuwid baga'y ang iyo lamang. Oh Dios, iyong tinuruan ako mula sa aking kabataan; at hanggang ngayo'y ipinahayag ko ang

iyong kagilagilalas na mga gawa. Oo, pag ako'y matanda na at may uban, Oh Dios, huwag mo akong pabayaan; hanggang sa aking maipahayag ang iyong kalakasan sa sumusunod na lahi, ang iyong kapangyarihan sa bawa't isa na darating."

Ang sumunod na pakete ay may etiketang "MGA TANAWIN NG LUNGSOD SA LANGIT AT ANG MGA KALUGOD-LUGOD DITO." At sa ilalim ng etiketa ay mababasa mo: "Ang mga bagay na hindi nakita ng mata, at hindi narinig ng tainga, at hindi pumasok sa puso ng tao, ang mga bagay na inihanda ng Dios sa mga nagsisiibig sa kaniya. Datapuwa't sa atin ay ipinahayag ng Dios sa pamamagitan ng Espiritu."

"Ah," sabi ng Gabay, "magkakaroon siya ng napakagandang panahon sa mga tanawing iyon—'ang katunayan ng mga bagay na hindi nakikita.' Tingnan mo, may sulat-kamay na nakakabit sa kandado, 'At mapalad siyang sumampalataya; sapagka't matutupad ang mga bagay na sinalita sa kaniya mula sa Panginoon.'"

Isa pang kaloob ang nakakuha ng pansin ni Adam dahil sa kakaibang hugis nito, at dahil sa mga salita ng direksyon; sapagka't sa ilalim ng pangalan ng balo ay nakasulat, "Dukha sa sanlibutang ito; mayaman sa pananampalataya; at tagapagmana ng kaharian." Ang anyo nito ay parang alpang Aeolian; at habang tinitingnan niya ito, isang hininga mula sa kanyang Gabay sa mga kuwerdas ang naglabas ng mga tunog ng napakagandang pagkakatugma na tila kay Adam ay napakaganda para sa tainga ng tao. Akala niya'y ang mga tono ay nabuo bilang mga salita na parang alingawngaw mula sa malayo ng isang koro ng mga tinig na umaawit, "Karapatdapat ang Kordero na pinatay na

tumanggap ng kapangyarihan, at kayamanan, at karunungan, at kalakasan, at kapurihan, at kaluwalhatian, at pagpapala."

"Pinagpala siya," sabi ng kanyang Gabay; "ang mga instrumentong pangmusika ng Diyos ay ibinibigay pa rin, gaya noong unang panahon, sa mga hinirang sa gitna ng mga nagpupuri sa Kanya. Ang musika at ang mga himno ng maharlikang palasyo ay aalingawngaw sa paligid niya hanggang sa wakas, hanggang sa bumaba ang mga koro ng mga sugo kasama ang mga maharlikang karuwahe sa kanyang pinto, at awitin ang awit ng kasal para sa prusisyon pauwi:—'Sapagka't, narito, ang taginaw ay nakaraan; ang ulan ay lumagpas at wala na; ang mga bulaklak ay nagsisilitaw sa lupa; ang panahon ng pagaawitan ng mga ibon ay dumating. Ang aking sinta ay nagsalita, at nagsabi sa akin, Bumangon ka, sinta ko, maganda ko, at umalis tayo!'"

Malinaw na nabasa ni Adam ang isa o dalawang linya ng pagsamong nakakabit sa pakete na siyang dahilan ng pagpapadala ng kaloob na ito. "Kung paanong ninanasa ng usa ang batis ng tubig, gayon nananabik ang kaluluwa ko sa iyo, Oh Dios. Gayon ma'y uutusan ng Panginoon ang kaniyang kagandahang-loob sa kaarawan, at sa gabi ay sasa akin ang kaniyang awit."

Pero hindi na siya makapagtatagal. Mabilis siyang ibinalik ng kanyang Gabay sa kubong iniwan niya upang matuto ng napakarami. Naroon ito, dukha at malungkot ang hitsura; pero pumapasok ang sikat ng araw sa bintana na hindi nangyari sa loob ng maraming araw. At sa mesa kung saan niya ito iniwan ay nakapatong ang Aklat ng Tipan ni Adam. Ang hangin mula sa nakabukas na bintana ay naglalaro sa mga pahina nito, at, habang

sila ng kanyang Gabay ay pumapasok muli sa silid, ang mga salita, na naliligo sa sikat ng araw, ay kumislap sa paningin: "Siya na hindi ipinagkait ang kaniyang sariling Anak, kundi ibinigay dahil sa ating lahat, paanong di niya ibibigay naman sa atin na kasama niya ang lahat ng mga bagay? Si Cristo Jesus ang namatay, oo, at higit pa rito, ay nagbangon sa mga patay, na siyang nasa kanan ng Dios, na siya ring namamagitan dahil sa atin. Sino ang maghihiwalay sa atin sa pagibig ni Cristo?"

Pagkatapos, ang "Tuparin nawa ng Panginoon ang lahat ng iyong mga kahilingan!" ay tumunog na parang himig ng musika sa buong silid; at nang lumingon si Adam, wala na ang kanyang Bisita.

Sana'y makita ninyo si Adam Slowman ngayon. Aakalain ninyo na si Balong Fulljoy, nang dumating ang mga maharlikang karuwahe para dalhin siya sa palasyo, na nangyari nga di nagtagal, ay nag-iwan sa kanya ng pamana ng mga awit at papuri. Maririnig ninyo mula sa kanyang bukas na pinto ang paboritong mga salita ng balo na umaalingawngaw:

> "*Nang matagal na'y pinanghawakan ko ang Iyong salita,*
> *Ang mga kasalanan ko'y nahugasan;*
> *Ngayon, para sa lahat ng iba pa'y inaangkin ko ang Iyong pangako, Panginoon,*
> *Bilang akin sa bawat araw!*"

Kung masisilip ninyo ang kanyang kubo, makikita ninyo ang mga tanda ng pag-ibig at pag-aalala ng kanyang Panginoon sa bawat istante at sa bawat sulok, at maririnig ninyo ang tungkol sa awa na nagpatawad sa mga nakaraang pagdududa at pag-aalinlangan tungkol sa pag-aalaga ng kanyang maharlikang Panginoon,

habang sasabihin niya sa inyo kung paanong ang mga pagpapalang matagal na niyang napalampas ay mapagbiyayang ibinigay sa kanya. Masaya niyang ikukuwento kung paanong, araw-araw, inaabangan niya ang mga sugo ng Hari at sinasalubong ang mga karetang imbak ng Hari. Ikukuwento niya ang luntiang pastulan at tahimik na tubig sa labas, na may karapatan siyang pasukin dahil sa kanyang pangungupahan sa Lupang Tinubos, at ang kanyang mahalagang susi na may nakaukit na "AKIN: iyo!" sa hawakan—ang susing dati ay hinayaan niyang kalawangin nang husto kaya halos hindi na umiikot sa mga kandado ng mga tarangkahang papasok sa iba't ibang bahagi ng maharlikang lupain. Ikukuwento niya ang masaganang mga prutas na tumutubo para sa kanya sa nakabakod na mga hardin, at ang mga banal na pakikipagtagpo sa sariling sugo ng kanyang Panginoon, oo, sa kanyang Panginoon mismo; at kung paanong sa lahat ng panahon, ang mapagbiyayang Hari ding iyon ay dininig ang kanyang petisyon, at inalala para sa kanya ang tipan, at tinupad ito para sa kanya kahit noong siya'y masyadong mahina, at madalas ay masyadong maikli ang tanaw, para malaman ang buong kahulugan nito para sa kanyang sarili. Lahat ng ito ay sasabihin niya sa inyo, at higit pa.

Pero kailangan kong huminto.

Ang isiping inilagay sa maliit na kuwentong ito ay napakalinaw kaya ang paglalapat nito ay halos hindi na matatawag na alegorya. "Ako'y namamatay dito sa gutom!" ay, naku, ang daing na hindi lang sa alibughang anak. Hindi ba't marami sa sariling mga anak ng Panginoon ang, kapag inilagay nila ang talaan ng kanilang natanggap sa tabi ng Kanyang mga kasulatan

ng pangako, ay napipilitang itanong sa sarili kung talaga bang may bisa pa ang mga pangakong iyon sa kanilang kapuspusan at kasariwaan, kung pinararangalan pa ba ang mga pangakong-papel sa mga kamalig ng Hari para makuha ang lahat ng sinasabing dala ng mga ito mula sa Kanyang kamay?

Mahal kong kaibigan, kumusta naman ang ating "mga barko ng pagnanais na ipinadala sa lupain ng mga pampalasa at perlas?" Kumusta ang ating kalakalan sa Langit? "Ang aking inaasahan ay mula sa Kanya!" Ito ba talaga ang ating motto, gaya ng sa mga mangangalakal na naghihintay sa pagbabalik ng mga barkong puno ng kayamanan, na ipinadalang walang laman sa di-nakikitang baybayin? Ang ating bantayog ba ay, "Sa Iyo'y naghihintay ako buong araw?"

Tingnan kung gaano katotoo na nagpadala si San Pablo ng tiyak na mga petisyon, at inabangan at tinanggap ang mga suplay: "Palibhasa'y nagtamo nga ako ng tulong na mula sa Dios, ay nananatili ako hanggang sa araw na ito." "Sapagka't nalalaman ko na ito'y magiging sa aking ikaliligtas, sa pamamagitan ng inyong pananalangin at ng tulong ng Espiritu ni Jesucristo, ayon sa aking marubdob na paghihintay at pagasa, na sa anomang paraan ay hindi ako mapapahiya." Walang alinlangan dito na bukas ang linya ng komunikasyon sa pagitan ng lupa at Langit.

Maaaring napunta ang maliit na aklat na ito sa mga kamay ng isa sa Maharlikang Pamilya ng Diyos, ng isa sa Kanyang sariling mga anak, na nakatira sa lupain ng Kapatawaran ng Kasalanan, at gayunma'y namumuhay sa karukhaan ng espiritu, o sa kasalatan ng kaluluwa. Mahal kong kaibigan, mahirap ka ba gayong nais mong

maging mayaman? Nagdadalamhati ka ba sa mga walang lamang sisidlan, habang nananabik ang iyong Panginoon na ibuhos sa iyo ang isang pagpapala na walang sapat na silid na kalalagyan? Kung gayon, pag-iisipan mo ba ang nakasulat para sa iyo sa iyong sariling "Aklat ng Tipan"—ang Banal na Salita ng Pangako ng Diyos? Tandaan mo na walang petisyong mula sa puso na ipinadala sa pangalan ni Jesucristo, ang ating Tagapasan ng Kasalanan at Tagapamagitan, ang maliligaw sa pagitan ng lupa at Langit. Tandaan mo na mas handa Siyang makinig kaysa sa atin na manalangin. Tandaan mo na sinasabi pa rin Niya, "Mangyari sa inyo ayon sa inyong pananampalataya," at na kung hihingi ka ng pananampalataya, mahal Niya at nananabik Siyang ibigay ito.

Kung gayon, hindi ba natin ngayon pupuwesto sa "Sulok ng Pag-asam" nang mas tapat kaysa kailanman? Hindi ba natin hihilingin sa Kanya na tulungan tayong mamuhay gaya ng dapat ipamuhay ng mga anak ng Hari, na ipinakikita ang papuri Niya na gumawa sa atin, para sa ating Diyos, na mga hari at saserdote?

Maaaring tayo'y lugmok, matanda, mahina ang katawan, mabagal magsalita, dinapuan ng kalungkutan; pero alalahanin natin ang nakasulat para sa atin ng isang napakalalim ang kinasadlakan, na mula sa kailaliman ng dagat ay dumaing, "Ang kalaliman ay sumaakin sa palibot; ang mga damo ay nangakapulupot sa aking ulo." Hindi ba niya natuklasan na kahit mula sa sahig ng karagatan ay may daan patungo sa Langit at sa tainga ng kanyang Ama? "Nang ang aking kaluluwa ay manglupaypay sa loob ko, aking naalaala ang Panginoon; at ang aking dalangin ay pumasok sa iyo, sa iyong banal na templo." At hindi ba niya natuklasan din, sa kanyang

kagalakan, na mayroon ding daan para sa awa at tulong ng Panginoon mula sa kaitaasan ng Langit hanggang sa mga yungib ng dagat? At nang dumating ang pagliligtas ay hindi niya nakalimutan ang papuri:—"Nguni't ako'y maghahandog sa iyo na may tinig ng pagpapasalamat; aking babayaran ang aking ipinanata. Pagliligtas ay sa Panginoon."

Kaya para sa atin, hayaang tumunog nang malinaw ang awit ngayon:—

> "*KALULUWA KO, MAGHINTAY KA LAMANG SA DIYOS:*
> *ANG AKING INAASAHAN AY MULA SA KANYA!*"

At nawa ang lihim ng Langit, na ipinagkatiwala sa mga alagad nang ang kanilang Panginoon ay malapit nang umalis at iwan sila sa isang malamig at madilim na mundo, ay mapatunayang laging sariwang katiyakan ng Kanyang mga hinirang, na sa kanila ito ipinasa mula sa salinlahi hanggang sa salinlahi:—"Magsihingi kayo, at kayo'y magsisitanggap, upang ang inyong kagalakan ay malubos!"

E.S.E.